

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

15 tháng 03 năm 2009

Số 36

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Kỳ tới tại Hồng Kông lấy tên Đại Hội gì ?
- 2) Tại sao lúc này có Bé không nói thiên cơ ?
- 3) Ở đời này có gì là quý ?
- 4) Tại sao ở chợ đời có món bán mắc và có món rẻ ?
- 5) Tuổi trẻ mới lớn lên ưa thích đủ thứ tại sao ?
- 6) Vợ chồng là hạnh phúc mà tại sao lại lòi thoi ?
- 7) Tại sao có người đặt bút thành thơ, có người viết một câu cũng không trôi chảy ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Kỳ tới tại Hồng Kông lấy tên Đại Hội gì ? Đáp : Thưa, Đại Hội “Du Hành Tự Thức”, từ đây dành dùm tới đó sẽ có cơ hội hiểu thêm nhiều việc.	2) Hỏi : Tại sao lúc này có Bé không nói thiên cơ ? Đáp : Thưa, thiên cơ nằm trong chấn động chiều hướng phát triển cơ tạng của con người, hiện ra những chết chóc, động đất và bão lụt. Người tu thanh nhẹ sẽ nhận được sự chấn động của vũ trụ liên hệ đến chấn động của tiểu vũ trụ. Phân tách ra gọi là thiên cơ. Cho nên người tu thiên khai triển ở giai đoạn đầu hay nói thiên cơ là luật lệ của vũ trụ mà thôi, chẳng có gì đáng quan tâm, lo tu là chánh!
Ngày 16 tháng 08 năm 1991 3) Hỏi : Ở đời này có gì là quý ? Đáp : Thưa, ở đời này tất cả đều là quý, tất cả đều là xây dựng và tiến hóa của tâm linh.	4) Hỏi : Tại sao ở chợ đời có món bán mắc và có món rẻ ? Đáp : Thưa, mắc rẻ là do sự ưng ý của con người đề ra, thích hay không thích đó thôi, tùy duyên của mọi người.
5) Hỏi : Tuổi trẻ mới lớn lên ưa thích đủ thứ tại sao ? Đáp : Thưa, mới bước vào đời lúc ban đầu thấy cái gì cũng mới lạ, nhưng một thời gian hiểu biết rồi, sẽ bớt bị lôi cuốn bởi ngoại vật và ngoại cảnh, cho nên thanh niên lớn lên muốn lấy vợ, sự ước mong của người tuổi trẻ có vợ tức là đạt được mục đích hạnh phúc, thành thử không có luật lệ gì ngăn cách họ được. Cho nên nó đã biến thành luật tự nhiên, trai lớn lên thì phải có vợ, gái lớn lên thì phải có chồng.	
6) Hỏi : Vợ chồng là hạnh phúc mà tại sao lại lòi thôi ? Đáp : Thưa, lúc chưa biết rõ nhau thì quý nhau, nhưng sau khi chung sống càng ngày càng hiểu nhau, lại muốn xa nhau, đó là luật tự nhiên. Người đạo thường nói “Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc” là vậy. Rốt cuộc mạnh ai nấy lo tu sửa tâm lẫn thân, giáng trần học ăn, uống làm việc và vui chơi, tu học cho đến thức tâm thì mới thấy bình an mà ra đi, cuối cùng của nó là giải thoát và tự thức. Cho nên phần hồn ở lúc ban đầu thì ham mê trần trược, cứ vậy mà điều luyện cho đến lúc thanh nhẹ thì mới cảm thức được thế gian cõi tạm, cũng là môi trường học hỏi và tiến hóa. Cho nên ở xã hội văn minh này sách vở tràn đầy, con người được tự do cung ứng khả năng sẵn có của chính mình qua lời văn đã học được, vẫn nằm trong trình độ giới hạn mà thôi, xuất phát từ tia từ quang thanh tịnh của hành giả tại mặt đất này.	7) Hỏi : Tại sao có người đặt bút thành thơ, có người viết một câu cũng không trôi chảy ? Đáp : Thưa, người đặt bút thành thơ là người đã được điều luyện về phần trí nhiều, phần trí phải chịu khổ nhiều thì mới thành tựu, còn người viết văn không trôi chảy thì hướng về dục và hướng ngoại nhiều hơn cho nên bộ thần kinh bị dấy động, nói chuyện hơn thua thì giỏi nhưng hành văn thì dở, mỗi người một lãnh vực cũng đều tiến hóa công bằng tùy theo trình độ.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Địa Tiên IV

Cho nên tôi nói nghĩa là các bạn tu rồi đó, rồi các bạn ngồi tự cười lấy một mình thôi à, nhiều khi dòm một cái gì, mình cứ dòm hoài. Những người tu ở đây này, khi mà nó thức tâm rồi đó, cái thanh điển nó hoà cảm với bên trên rồi, nắm cái nào cứ ngó hoài. Như hồi trước tôi nói ông Tư khùng là ở chỗ đó. Ông nắm cái sợi, cái lá gì, cái lá dầu gió, mà ông nắm ông chơi một mình. Mà tôi tới, tôi ngồi một bên ông gần 10 phút mà ông cũng không thấy tôi nữa. Ông cứ ngồi. Ông vịn ra vậy ông hủi thiệt lâu, hủi thiệt lâu rồi vò, vò cái lá đó, coi không biết tính làm sao đó rồi ông coi, vò vò rồi vòng tròn lại, nắm như vậy, hủi lâu lắm, mà cứ chơi cái đó. Rồi sau này tôi hỏi ông chớ tại sao chơi cái lá đó mà chơi lâu vậy? Ông nói: bạn à tôi muốn làm tỷ phú đó, tôi biết hết cái lá này là tôi thành tỷ phú. Hay! Ông nghiên cứu, ông nói bây giờ phải trồng cái đó thiệt nhiều, giờ về phải chế làm sao, làm sao làm sao lấy cái ếch-sờ-tre⁽¹⁾ của nó bán một ký lô là bao nhiêu. Y ngồi, y nghĩ cái chương trình lớn lắm, thành ra y mất cả 10 phút đồng hồ, nắm cái lá đó suy nghĩ, cái này cũng tiền rồi, cần gì phải bận, thôi lo tu đi bữa sau rồi trồng cái này cũng sống. (Thầy cười). Ông nói, bởi vì hồi đó tôi là thương gia, mà tôi tu cái này nghĩa là nó cũng khổ lắm, ông biết cắt đứt tất cả những cái sự buôn bán, thì cái sanh hoạt mình không có, không có tiền. Ông cũng sợ mình nghĩ về vấn đề tiền, ông mới để cho tôi ngồi, ở xứ mình có mà ông nói tràng giang đại hải về cái kinh tế. Ông bắt cái kinh tế nói về đạo, rồi ông nói cái sáng suốt của tôi. Tôi hồi nào tới giờ tôi đâu có biết cái này, nhưng mà tôi rờ cái này tôi thấy, thấy, thấy, thấy, tôi dòm càng ngày càng xa, rồi nó kết tinh lại một cái kinh tế có thể giúp đỡ nhiều người, mà mình chưa có cơ hội làm, thôi lo tu đi. Cái gì cũng có thể làm được.

Cho nên các bạn thông rồi, "*nhất lý thông vạn lý minh*". Ngài nói cái câu đó rõ ràng, khi mà bạn thông rồi thì thấy hết trời làm cái gì cũng được. Ở mảnh đất nào cũng có thể sanh sản được. Hồi đó tôi thất nghiệp, tôi lo tu, ông nói dễ, có khó gì, bạn muốn làm. Tôi nói, tôi ngồi tôi có cái ý nghĩ khác hơn ông bây giờ tôi đang đói nè. Bây giờ tôi phải làm cái gì sống, bây giờ ông nói cái vụ trồng nó bao nhiêu tháng nó mới có lá lâu quá, tôi lại cũng có cái ý nghĩ khác.

Ông hỏi ý nghĩ gì? Tôi lấy đậu xanh làm giá, rồi tôi ra chợ ngồi tôi bán, một tiếng đồng hồ tôi cũng lờ; tính ra tôi cũng lương của ông này, ông kia, chớ không phải tầm thường đâu. Một rổ giá của tôi làm được, ra tôi ngồi tôi bán đâu chấp hết à. Tôi vô tôi nghĩ, tôi vô tôi thiền phải sướng không? Ông nói cái đó cũng hay, cái đó cũng hay nhưng mà sợ bạn làm không được đó chớ! Tôi hỏi tại sao làm không được? Tôi có chí thì tôi làm được chớ! Ông nói không phải, bởi cái phần hành của bạn không phải đi làm giá, mà có người ta tới rù làm việc khác, làm việc lớn hơn chớ không phải làm việc giá. Tôi nói bây giờ thất nghiệp có việc gì đâu có ai mời làm việc đâu, bây giờ tôi mua đậu xanh về tôi làm giá tôi bán. Tôi đem ra chợ tôi bán, tôi ngồi một chấp là tôi bán hết rồi, thì tôi vô, tôi ngồi thiền phải sướng không, đủ ăn thì thôi chớ, nhưng mà ông nói không làm được, bạn về thử coi làm không được. Thiệt luẩn quẩn, luẩn quẩn, người này rù, người kia rù đâu có làm được, không có làm được. Cho nên tôi thấy làm cái đó dễ nhất à, mình ôm rổ ra chợ bán, rồi cái mình đi về mình làm việc đâu có tiếng đồng hồ. Sớm mời một tiếng đồng hồ, còn ở nhà lục đục ngồi thiền sướng quá rồi, nhưng mà không phải cái phần hành là không làm được.

Bạn Đạo: Làm giá tưới nước ra làm sao?

Thầy: Không có, người ta chế chớ người ta làm cái rô-bi-nê⁽²⁾. Tôi tính rồi cái rô-bi-nê, mở cho nó chạy như sương vậy nó phun. Tôi có cái chương trình làm chớ, làm mà ngồi mà tưới nước như chú Ngẫu đó chết rồi (Thầy cười). Người ta đi ngủ mà giá nó vẫn lên, ta phải tính.

¹ Extrait: chiết, lấy chất tinh túy ra.

² Robinet: cái vòi mở nước.

Bạn Đạo: Ông Tám nói chuyện khoa học, mà không được người ta không dám cãi, thực sự là cái ly, tại chỗ thấy người ta tưới nước như vậy nè.

Thầy: Tại người ta tưới nước là cái đó người ta không có cái cách. Còn người ta làm, có cái nó phóng sương ra đó. Người ta làm cái máy cho nó phóng sương ra đó, phải biết chế cái đó mới được, chứ còn tưới, tưới, tưới, đâu có được!

Bạn Đạo: giá nó ra làm sao, rồi nước nhiều cũng không được, ít cũng không được, có khi giảm lợi.

Thầy: Người ta có giới hạn, chú nói nghĩa là nhiều sao, ít sao, rồi hỏi chứ mấy người khoa học bây giờ người ta chế cái máy nghĩa là tự động automatic, nó không làm như hồi xưa, nhưng bây giờ nó cũng ra món đồ vậy, thì do cái sáng kiến của mình sắp đặt. Còn hồi xưa người ta nói nghĩa là phải đích thân tưới nước nè, rồi coi nó lớn cách sao nè, rồi bớt nước này kia kia nọ; đằng này người ta không, người ta mấy phút nó phải làm sao, mấy phút nó phải làm sao, người ta sắp đặt được hết, khác rồi.

Như bây giờ nghĩa là chú cất cái nhà, chú lấy xi măng chú pha rồi nước nó xông vô vách tường. Bây giờ người ta chế chút xíu vô cái rồi chú cứ việc trét, không có xông vách tường nữa, phải hay không?

Cho nên, người Việt Nam nó có cái tục lệ cuối năm ai cũng lo âu hết, khổ cực. Con nó đòi quần áo mới, gia đình cúng ông bà, tôi mua sẵn gạo, đòi hỏi đủ chuyện, nhưng mà thiệt ra ăn tết có ngày thôi, thì bây giờ nó đơn giản hoá rồi đó. Tết Tây người ta đâu có làm gì ngày đó thôi, dẫn vợ con đi chơi vậy thôi hết rồi, rồi mình đây mình cũng làm một ngày thôi, mà cái Vô Vi này nó cũng thết rồi nó cũng không ăn tết nữa, ngồi nhắm mắt hoài mà ăn tết gì. Thành ra tôi mấy năm nay tôi không có vụ ăn tết, ở nhà họ làm sao làm thết rồi mấy bà cũng lảng rồi, không có cái vụ ăn tết nữa.

Bạn Đạo: Tôi á, bà Tám cứ năn nỉ tôi hoài, nói chúc ông Tám chết ... (nghe không rõ).

Thầy: Bởi vì ông Ngẫu ông nói tới đầu năm chúc ông Tám chết sớm còn hay, mấy bà đó cứ, (Thầy cười) chứ bữa nay mừng một chúc ông Tám chết liền, mấy bà đó cứ. cứ ghê lắm, mấy bà đó, mầy mà tới chúc cái đó tao lấy dao chém mầy liền.

Y là tính dẫn vợ con tới chúc ông Tám chết bữa nay đi cảm ơn (Thầy cười lớn), cho nên Vô Vi thết rồi nó không có chấp đầu, nó không có nghĩ cái chuyện đó chuyện đời mà, mình thấy cái thủ tục của đời nó làm lễ giáo, nó làm ràng buộc con người, sanh ra chậm tiến, rồi trách móc lẫn nhau. Có người ăn tết tới nhà rót nước uống người quên rót nước, nó về nói: cha thằng đó giờ nó lên chân rồi. Mừng một tới nhà nó mà nước nó cũng không rót cho tôi uống, giận quá thôi năm nay không có giao dịch với nó nữa, là cái chuyện hồi xưa nó làm sút mẻ, làm sút mẻ thêm chứ không có cái gì hết, bây giờ mình ở đây mình phá cái rào đó.

Cho nên đằng này tôi nói tết nhất nhà ai nấy ở, ngủ đi lo ngồi thiền đi. Rồi tới ngày mình hội nhau nói chuyện còn sướng hơn, đi thăm làm chi, bận áo, bận đồ, đã lộn xộn còn lộn xộn thêm nữa, tới rồi chúc cái gì, chúc cho ông sống lâu trường thọ, rồi quên cái câu nói để làm mọi cho tôi. Cho nên nhiều ông chúc tôi sống lâu trường thọ, tôi nói: ờ, được tiếp tục làm mọi cho anh đó. (Tất cả cùng cười). Không có cái gì hết, không có sự thật, đầu năm ta phải đằng hoàng, đầu năm chuyên môn đi nói láo không, chúc ông nhất bồn vạn lợi, mà tới bây giờ tôi cũng phải nói láo chứ. Bởi vì khách hàng tới đánh telefon nói: ha, chúc hăng ông năm nay nhất bồn vạn lợi. Tôi nói: ông cũng nhất bồn vạn lợi, nhưng mà thuê vụ nó bắt đừng đồ thừa tôi. (Tất cả cùng cười). Bây chuyện gì đâu không, nhất bồn vạn lợi không hà, mà mấy người Mỹ cũng vậy, nó học cái câu tiếng Tàu. Mấy năm trước tôi có ông giám đốc Mỹ, ăn tết rồi bắt tay nói nhất bồn vạn lợi mà nói tiếng tàu (vách bồn màn li). Anh ta học có câu đó ở Hồng Kông qua nhớ hoài, bắt tay cái nói nhất bồn vạn lợi, nhất bồn vạn lợi.

Cho nên mình đã nói một năm cũ đi, rồi mình lập lại trở về một cái năm mới, thì cho nó phải thanh lịch hơn, đằng hoàng hơn, sạch sẽ hơn. Còn mỗi năm tôi thấy người ta chúc với nhau mỗi năm mỗi dơ hơn, không có sạch hơn. Chúc ông đầu năm con gái cuối năm con trai. (Tất cả cùng cười). Chúc cái chuyện dơ dáy không, không có sạch sẽ gì hết, một năm là hai con liền đó.

Chúc bà buôn bán phát tài mạnh giỏi, nói chuyện làm một cú một, mừng một mà nó thực thi như vậy là đốc-tơ³ thất nghiệp hết. Bác sĩ không có công ăn việc làm. (Thầy cười).

Bạn Đạo: Con người ta chúc vậy cũng phải, mấy nhà bảo sanh người ta thích lắm (tất cả cùng cười) mỗi năm có thêm việc làm, cũng giúp cho y tế nữa.

³ Doctor: bác sĩ.

Thầy: Cho nên sự thật là sự thật, người tu không có nghĩ tới cái chuyện hoa mị, không nghĩ cái chuyện đó nữa. Đàng này tôi nói nghĩa là nhiều bạn muốn tới chúc tết tôi cái chuyện đó vô ích, làm sao xuất hồn lên ngã ba mình bắt tay với nhau đó là chúc tết. Cái đó nó quý hơn. Minh tu về Vô Vi, mình tu về thiên liêng, mình không kể thể xác nữa, nhưng mà chúng ta căn cứ nơi cái phần hồn. Cái giờ mừng một khuya mình ngồi mình tịnh, mà mình tương ngộ với nhau, cái đó mới là biết cái kết quả của người tu hành quý giá hơn. Còn bắt cái tay nói đi nói lại, không có ăn chung gì. Chúc cái gì bây giờ, không có chúc được cái gì hết, về rồi tự lo cũng làm ứ hơi hết, không có ai rảnh rang. Bây giờ mình mình phá chấp, ta nói: tu lần lần đây rồi cái khối Vô Vi nó không có cái gì kêu bằng ăn tết hết. Nghỉ thì ở nhà thiền cho nó khoẻ, cái mừng một, một giờ khuya, nó có cái hội đồng ở bên trên, mình làm sao mình rảnh bỏ lên trên đó chơi cho vui. Cái đó nó có giá trị, ở dưới này chơi cái gì.

Cho nên tôi khổ là mừng một mà nếu mà tất cả mọi người tới nhà tôi, tôi còn khổ hơn bây giờ. Không rót nước cho họ uống, họ cũng chửi, mà không nói chuyện họ năm nay hên hay xui họ cũng ghét nữa. (Thầy cười). Thành ra tôi phải đóng cửa tôi không có rước ai hết. Ông Tư hồi trước khổ lắm, ăn tết tới là hy vọng vô gặp ông. Ông nói: ờ, năm nay khá vậy thôi, là bà đó mừng rồi. Rồi ông nói năm nay coi chừng tốp bớt, tháng năm tốp bớt, đừng đi đâu. Ông nói vậy cũng mừng rồi, ông hay nói cái vụn đó. Thành ra mừng một, mừng hai, mừng ba, mừng bốn, mừng năm, mừng sáu, mừng bảy. Tôi nói tội nghiệp cho ông Tư quá! Ông nói: gì tội nghiệp. Tôi thấy ông làm mọi cho người ta không. Ông nói: ờ, khổ quá bạn ơi, vì tôi lỡ cái nghề này, bạn thì từ chối được, chớ tôi đâu có từ chối. Cái nghề của ông hồi trước vậy, ai tới ông nói cái thời vận suy sụp sao ông nói liền, thành ra cái nghề của ông bây giờ ông không làm không được. Thành ông khổ nhất là ba ngày tết không yên, mà còn phải bận áo bông thiết tốt bông lớn, đội khăn đóng ngày mừng một ngồi đó, bận áo cho thiết tốt (Thầy cười).

Bởi ông nói: con nó cho phải bận chớ, không bận, nó buồn, nó về nó chúc tết mà, phải bận đằng hoàng, thấy khổ ghê.

Bạn Đạo: Mà ông Tư có giao áo dài cho thầy Hai, còn cái áo dài cho Ông Tám đi đâu?

Thầy: Áo dài tôi bận không vừa, ông cho tôi cái áo dài liêu-tơ-năn cô-lôn-nen⁽⁴⁾ có hai cái chỉ vàng này nè, rồi ở trên mũ có một cái châm vàng. Cái áo của ông cho.

Bạn Đạo: Đệ tử ruột mà phải giao

Thầy: Sau này chết phải bận bộ đó (tất cả cùng cười).

Bạn Đạo: Tôi thấy tháng chạp đi cúng tổ, thầy Hai bận áo dài do Ông Tư giao.

Thầy: Ông có cái kết⁽⁵⁾ trắng nữa chớ, có cái nút vàng nè liêu-tơ-năn cô-lôn-nen.

Bạn Đạo: Chắc ông Tám cũng lãnh một phần.

Thầy: Có cho người một phần. Ông chia gia tài người cái áo.

Bạn Đạo: Đầu tết kỳ này ông Tám mặc lên thử coi (tất cả cùng cười).

Thầy: Cái áo đó là cũng như cái áo trắng mà tôi bận đi mỗi đêm đó, những người mà chết rồi là tôi phải bận cái đó tôi ứng trước mặt họ, họ mới đi theo. Thành ra ông làm, ông vẽ trở lại y hệt vậy. Ông làm cho tôi coi. Cái áo tôi bận ở trên kia, ông chịu may cho tôi cái như vậy (Thầy cười).

Bạn Đạo: Đề tao ngộ cùng nhau ông thiết tình, (không nghe được)...

Thầy: Cái áo bận ở trên kia trong lúc người nào chết đó. Chết rồi, mình tới thăm họ phải bận cái áo đó, phải bận cái áo đó mới được, thành ra ở thế gian không có xài ông may chơi vậy thôi chớ.

Bây giờ nếu muốn phân thân hiện hình về cái khối Địa Tiên đó, phải luyện qua một cái pháp khác, không phải luyện như bên này. Còn cái này nghĩa là ta thức giác rằng, cái cơ thể có luyện cái gì luyện rồi cũng phải bỏ. Chính mấy ông Ấn Độ, ông làm này kia, kia nọ phân thân. Hồi xưa ở Việt Nam chúng ta cũng có vậy, mấy ông ở trên núi mà ông cũng phân thân xuống thế gian cũng được vậy. Nhưng mà rốt cuộc rồi ông đi đâu bây giờ, cái xác ông cũng phải bỏ, nhưng mà vì chúng ta ở trong cái kinh nghiệm của quá trình, nó không có cái cứu cánh, và không có cái kết quả kêu bằng trường cửu cho mọi người. Cho nên mọi người không có thích thú cái việc đó, mà trở về cái trường cửu về cái phần hồn, thức giác nó chọn chánh hơn.

⁴ Lieutenant-colonel: trung tá.

⁵ Casquette: mũ cát kết, mũ lưỡi trai.

Nói bây giờ cái phần hồn, mà chúng ta tu về theo Đức Phật Thích Ca thì cái căn nào quả nấy rõ ràng, cha ra cha, mẹ ra mẹ, con ra con, anh ra anh, em ra em. Mà chúng ta còn lo âu đi về thăm người này, người kia, người nọ, chúng ta là người còn động đâu phải người tu. Người ta khi xuất gia đâu có phải đi về cái nhà đó nữa hết rồi, cho nên đằng này chúng ta là xuất gia, ly gia cắt ái, cái hồn phải xa bản thể. Cái hồn lưu luyến ở trong cái nhục dục cơ thể này, nó mới biểu hiện những sự mến cảm thương tiếc. Mà cái hồn chúng ta xa cái bản thể này nó mới ly gia cắt ái, chứ không phải ta vô chùa rồi ta ly gia cắt ái được đâu. Cái hồn cũng vẫn trụ trì trong cái nhục dục này thì nó phải còn cái thương mến thế gian, và chúng ta tu ở đây là cương quyết để dọn gánh đem cái phần sáng suốt cái phần hồn đi lên thôi, chứ không có kể tới cái bản thể nữa, thành ra chúng ta không có nghĩ cái chuyện đời, mà nếu chuyện đời mà kết quả trường cửu bản thể này không bị tiêu diệt, chắc là cái pháp đó duy trì tới ngày nay cũng không mất. Bởi vì nó không có thích hợp cho đại đa số quần chúng, bởi vì chính mấy ông đó tu cao thiết cao, nhưng mà ông cũng phải bỏ xác, thì ta theo cái đó làm gì? Mà bây giờ cái sử sách của Đức Thích Ca Ngài có phân thân như vậy không? Không, Ngài chỉ dùng cái điển hình của Ngài là đủ phân thân các nơi rồi. Rồi tới cái ảnh hưởng ngày nay ở thế gian, ở khối Địa Tiên, Trung Thiên, Bồng Lai nơi nào cũng có cái ảnh hưởng của Ngài. Hỏi Ngài có phân thân không, mà vẫn còn cái ảnh hưởng, thấy không? Dùng cái điển hình nó mới trường cửu, còn dùng cái thể hình là không có trường cửu. Còn hoá phép kia có thể dùng mượn cái điển ngữ hành, rồi biến hoá ra cái hình thù giống mình được, nhưng mà phải luyện ở trên núi, phải ăn những cái vật khác, chứ không có ăn cơm như thế gian được, ăn như là đọt cơ hay những cái gì kêu bằng không có qua lửa đốt, lúc đó mới luyện được. Rồi mới mượn cũng mượn cái thể xác của người khác, mà gặp cũng gặp người ta đi vậy. Mà dòm thấy cái mặt đó là ông Tư ví dụ, hay cái mặt đó là tôi ví dụ, nhưng mà tới sát hỏi lại không phải. Ta mượn vậy thì được, chứ không phải đem cả cái thể xác này đi tới đó. Họ mượn như vậy đó, biến hoá dòm nhiều khi mình dòm, vị đó giống ai? Mà dòm tới sát thì không phải. Mượn cái đó được cho nên phải luyện về bên cái ngữ hành, bên khối Địa Tiên, và mượn ngữ hành cái đó nó làm. Còn mình đã là người tu đi dứt khoát cái thể sự, mà tiên tới cái cộng đồng không động của Trời Đất, thì mình còn đi chun vô trong cái nhiễu động nữa, rồi chừng nào mình mới giải quyết được cái cảnh luân hồi. Cho nên phải giải quyết tránh cái cảnh luân hồi thế gian, thì phải tự quyết tự tiến mới được, còn không tự quyết tự tiến không thể nào làm được.

Bạn Đạo:

Thầy: Lần lần, lần lần, hỏi rồi tôi giải thích nó mở. Bởi vì cái chuyện thắc mắc sử sách hồi xưa để lại, nhiều người cũng muốn lắm. Chu choa tôi tu rồi cái con mẹ đó chửi tôi, cái tôi phân thân tôi đứng trước mặt cho nó hết hồn, mấy bà tính vậy đó. Mà ông chồng tôi ông đi làm, ông đi ngay thẳng tới sờ không nói gì, mà ông quẹo bên kia cái tôi chặn đường liền. Bây giờ muốn chế cái đó ra nghĩa là một khoá 500.000 cũng có người ta học. (Thầy cười). Cái đó làm, học phải học qua bên kia khổ cực lắm, mà luyện cho được rồi nghĩa là ông đi làm thầy kệ, nhưng mà tôi chặn đầu đường là ông không dám đi qua kia (Thầy cười). Cái đó là thế giới người ta theo liền, nhưng mà không được cái người luyện nó khó lắm. Nó khó lắm, khó lắm, dễ gì mà phân thân được, nó phải thuận hoà với ngữ hành, rồi đi tới đó ma vương mình cũng quen, cái nào mình cũng quen mới mượn được, mượn cái hình nào giống giống đó xúc đẩy tới đó đứng hiện trước mặt y thấy hết hồn né, cái đó cũng có.

Bạn Đạo:

Thầy: Tôi phân thân về điển hình thôi, chứ còn về cái thể hình tôi không có làm, những người mà tu nhẹ thì người ta thấy tôi hoài.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 24/11/1974)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 4 tháng 07 năm 1970

Bão bùng nguy hiểm gây điên loạn
Trăm bệnh nan y tử sanh hoàn
Chung kết thế tình theo định mạng
Tu hành gắng tiến bản thân an

Thế tình nợ nước bâng hoàng
Tu thời khắc khổ mới an nội tình
Chớ nên tạo thế cơ hình
Tham sân uất hận khó tin nổi lòng
Gây thêm khổ ách cơ còng
Tu không thấy tiến thấy gông bao trùm
Thế gian nghiệp quả kết chùm
Cháu con chung đúc bao trùm lo âu
Tăng gia phiền não thêm sầu
Không sao thấu được nhiệm mầu hóa sanh
Muốn theo tạo hóa phải hành
Tự tu hướng thượng chẳng giành của ai
Mỗi căn mỗi quả mỗi ngày
Phải lo sửa chữa tự bày lối đi
Tiến lên vượt khỏi sân si
Cõi Tiên nhà Phật chẳng vì tham lam
Đâu đâu cũng có phong hàm
Tùy nơi tu luyện thoát cam thế tình
Càng ngày thấy cảnh càng xinh
Ấy là đã tiến chính mình tự lo
Ước mong các bạn gắng dò
Tình thương Trời Phật sẵn cho mọi người.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên